

Иван Иванов

НАРИЧАЙТЕ МЕ МЕЧТАТЕЛ

София, 2019

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на автора и на издателство „Изток-Запад“.

© Иван Иванов, автор, 2019

© Издателство „Изток-Запад“, 2019

ISBN 978-619-01-0455-1

ИВАН ИВАНОВ

НАРИЧАЙТЕ МЕ
МЕЧТАТЕЛ

*Животът продължава да ни живее и ние не му трябваме,
освен за свидетели...*

Румен Леонидов

Съдържание

НАРИЧАЙТЕ МЕ МЕЧТАТЕЛ.....	7
КЪЛВАЧЪТ	49
ОРКЕСТЪР Ф. 20.....	85
ДВАТА КРАЯ НА ЕДНА ПИЕСА	123
ИЗВИНЕТЕ, ВЪЛНУВАМ СЕ!	139
ТЪЖЕН КЛОУН	153
ОТ ЛЮБОВ КЪМ БЪ.	165

Наричайте ме Мечтател

Част 1

Случайност е съвкупността от добре подредени закономерности. Случайност е още, когато Господ иска да остане анонимен. Случайност е това, което е станало неочаквано и необяснимо. Случайно, според Станислав Стратиев, хората само се женят. Случайността има способността да ни заблуди и да се осъществят неща, които не би следвало да се случат. Една такава случайност е причина точно на 23 декември в 9 часа сутринта в препълнения автобус по линията Варна-София-Мюнхен-Фрайбург-Страсбург-Париж на последната и предпоследната седалка да се срещнат и пътуват заедно шестима толкова различни мъже.

Бившият пилот, Павката, отиваше за празниците при съпругата си – някога детска учителка, а сега домашна прислужничка в германско семейство, близо до град Фрайбург. Побелелият човек – неустоял на предизвикателства фалирал бизнесмен, пътуваше при децата си в Страсбург. Ахмед бе тръгнал за прочутия винарски район по река Лоара да работи, за да спести пари, необходими за лечението на тежкоболната му съпруга. Преслав, завършилият в Германия младеж, взел си сбогом с мечтата да бъде учител в България, заминаваше към Париж, където в тясната таванска квартира го очак-

ваше приятелката му, чаровната китайка Су. Бившият научен сътрудник Николай, избрал преди години тежкия емигрантски живот и пренебрегнал голямата българска наука, трябваше да се прибере за Бъдни вечер в скромния си дом в малко градче на няколко километра до Фрайбург, където след краткото му гостуване в България го очакваха съпругата му, също българка, и децата им. Ангел – някогашната звезда, така и не обсипала със светлината си българския тъмен футболен свод небесен, щеше да слезе във Фрайбург – там го чакаше сестра му, за да се придвижат до Аахен и да започне работа като общ работник в конюшня.

На последната седалка най в края, почти стгушен, първи се бе настанил Ахмед, дребен на ръст, свит, около 50-годишен, но с доста състарен вид човек. Изключително скромно облечен в пооехтял, но много чист панталон и дебел, домашно плетен сив пуловер. Очите му излъчваха тъга и потиснатост, усещаше се утриженост в погледа му.

По тясната пътека между седалките на автобуса бавно се придвижи Павел – пилотът, който носеше малка найлонова торбичка. Бившият военен летец бе около 65-годишен, среден на ръст, добре избръснат, прилично късо подстриган. Облечен бе скромно, с прилежно изгладен панталон, зелено поло и тъмносиво сако. От силно прегърбената му стойка, сковаността и трудното придвижване можеше да се предположи, че има някакво заболяване на двигателния апарат. По лицето му се долавяше интелигентност и сдържаност, присъща за хора с неоспорим авторитет. Вежливо Павел, пилотът, попита Ахмед:

– Добър ден, до Вас свободно ли е?

– Добър ден. Да, да – отвърна плахо и възпитано Ахмед – Шофьорите казаха, че автобусът е почти пълен, а аз предпочитам на последната седалка, да не преча по средата.

– Специално преди Коледа са пуснали допълнителен автобус и той се е понапълнил – сърдечно заговори Павел.

– Всеки бърза за някъде по празниците – в гласа на Ахмед се долови тъжна нотка.

На предпоследната седалка мълчаливо се настаняха Ангел и Николай – някогашният научен сътрудник. Приблизително на Христовата възраст, бившият футболист Ангел, облечен в красиви спортно-елегантни дрехи, маркови дънки и тишъртка, бе висок, строен, красив, с добре оформен черен перчем и леко набола брада. Тъмнокафявите очи не можеха да скрият много тъжния му поглед. Николай беше среден на ръст, около четирийсетте, късо подстриган в опит да скрие оплешивяването си, изключително непретенциозно, прилежно и стегнато облечен в сив панталон и кожено яке. Очилата с тънки рамки допълваха интелigentния му вид. Някъде отстрани на закачалката между прозорците единият постави найлонова торбичка с надпис „От любов към България“, вероятно пълна със сандвичи и минерална вода.

Един зад друг, след като изчакаха Николай и Ангел да седнат, Белокосия човек и Преслав, в ръце с неголеми чанти с ръчен багаж, се придвижиха към Павел и Ахмед и незаетите места на голямата, последна седалка. Двайсет и шест-седем годишният Преслав, облечен в широк панталон с много джобове и тъмносин спортен пуловер имаше здрава, едра фигура на будно момче. Дългата, добре поддържана чуплива коса и погледът му внушаваха буйна решителност и непокорност, долавяше се бунтът на младостта.

Белокосия човек бе едър на ръст, леко пълен. Жизненият му вид се допълваше от едва доловимата припряност. Беше на около 55 години, облечен в широк, добре изгладен скъп панталон и тъмночервен марков пуловер „Гант“. Може би от доста побелелите му коси личеше, че е поуморен от живота. В тъмните му очи имаше добродушие и наивност, но там се бе настанила и много тъга.

Дружелюбно, но прямо, Белокосия човек попита вече настанилия се Павел:

– Удобно ли е до Вас, на последната седалка, не знам има ли запазени места?

– Заповядайте, ако сме засели на някое мястото, ще се преместим – шеговито отвърна някогашният пилот.

– Аз тук, навътре – посочи с поглед ведро и небрежно младият Преслав най-вътрешната седалка. – И без това съм за последната спирка – Париж.

Всички се настаниха и поотпуснаха в удобните седалки на приятно топлия автобус. Преслав мило помаха през прозореца на двамата самотно и тъжно излеждащи мъж и жена. Съзлите пълнеха зачервените очи и се стичаха по красивото, претрупано с болка майчино лице. Брадичката на мъжа потрепваше и тайно издаваше бащината обич. В живота понякога можеш да се подведеш и заблудиш. Но как да не откриеш истинската и трогателна родителска раздяла, когато детето поема по лъкатушещата житейска пътека, поведено от злата или щастлива своя съдба. Станал неволен свидетел на тези съкровени мигове между младото момче и родителите му, доловил невидимата тъга и болка, Белокосия човек заговори тихо и плахо на френски:

– Partir, c'est un peu mourir...

– Всяка една раздяла... – започна плахо Преслав, но замълча и не завърши.

– Всяка една раздяла е една малка смърт – заключи тъжно Белокосия човек.

По звуковата уредба се чу бодрият глас на шофьора: *Настанихте ли се, всички ли места са заети? Искам да ви пожелаая приятно пътуване. Разговаряхме с колегите. Пътната обстановка е нормална, прогнозата е добра – времето ще бъде хубаво. Надяваме се утре да пристигнем навреме за Бъдни вечер и Коледа. Ще правим спирания на всеки три часа, за по цигара и тоалетна. Автобусът разполага с тоалетна, която да се ползва само по малка нужда. Забранена е употребата на алкохол. Моля да се спазва хигиена и ред. Ако имате някак-*

ви въпроси, на ваше разположение сме. Още веднъж приятно пътуване. След минути тръгваме.

– Щом времето е хубаво, няма виелици и снегонавявания, ще стигнем навреме. Утре по обед сме във Франция – каза с успокояващ тон Белокосия човек.

– За Париж ли сте? – нерешително го попита и потърси с поглед сгушеният в ъгъла Ахмед.

– За Страсбург – отвърна му той лаконично и припряно.

– Утре привечер, към пет-шест часа, ще сме в Париж – обади се Преслав.

– За там ли си, младеж? – търсейки подкрепа и надежда продължи ненаатрапчиво да пита Ахмед.

– Да – решително отговори младото момче и отново се загледа през прозореца към тъжно изпращащите го родители.

– Трябва да хвана влака за Сомюр, горе-долу ми обясниха как да открия гарата, ще ми помогнеш ли да се упътя? – все така обезпокоен продължаваше с въпросите си кроткият Ахмед.

– Разбира се, няма да се притесняваш – успокои Преслав спътника си.

Свистящият звук от сгъстен въздух при затваряне на вратите предизвести тръгването на автобуса. Преслав помаха към майка си и баща си. Автобусът бавно, първоначално на заден ход и с няколко допълнителни маневри, пое по своя далечен път.

– Е, „поехали“... – трудно обръщайки се настрани, за да погледне през прозореца, тихичко каза някогашният пилот.

– Чак в Космоса няма да излитаме. Нали това е казал Гагарин, когато ракетата се отделила от земята и полетял – загадъчно поусмихнат отвърна Белокосия човек.

– От къде ги знаете тези неща? Извинявайте, но не знам как се казват? – учудено го попита Павел.

– Нали все такива героични съветски приказки ни разказваха – в думите на Белокосия се долови заядливост, умело отбягвайки да каже името си.

– Не симпатизирате на... – любопитства бившият пилот.

– Няма какво да им симпатизирам – рязко отвърна Белокосия. – Когато бях малък и като се развали времето и тъмно черни облаци се появят от изток, дядо ми клатеше глава и започваше: „Какво добро е дошло от там?“ Чудех се какво иска да каже, а баба ми продължава: „Нищо хубаво не идва от там.“ Аз изпитвам симпатия към обикновения руски човек, руската музика, култура. Но дотук. Колкото пъти сме търсили помощ, винаги сме получавали тежки зависимости. А вие харесвате ли ги?

– Хубаво го казахте – спокойно и дружелюбно продължи Павел – Бил съм в Съветския съюз навремето и уважавам обикновения руски човек с неговата чистота, непосредственост, дружелюбност. Може да е нескромно, но бях сред групата военни пилоти, подготвящи се за втория българо-съветски космически полет. От десет човека накрая останаха трима. Тогава при обстояйните медицински прегледи ми откриха болестта на Бехтерев, заболяване на двигателния апарат, от която не се умира, но се страда.

– Бил сте военен пилот? – Белокосия с респект погледна спътника си.

– Няколко години, след това се пенсионирах – непретенциозно отговори Павката.

– Летците се пенсионираат рано – тихо и почти незабележимо Ахмед се обади от ъгъла си.

– Продължих да летя в селскостопанската авиация – естествено, спокойно продължи Павел. – Болестта не е пречка.

– Да се лети сега е актуално... политически – заинтригувано заключи Белокосия.